

denne Gal, at Folket har mistet sin Valgret, men jeg troer, det er vigtigt, at vi komme til Klarhed og Sandhed om dette Punkt, at det ogsaa for dem, hvis Mening er modsat min, klares, om de have Ret til at gjentage denne Paastand. Jeg paastaar det Modsatte; jeg paastaar, at den Forandring, der skeer i Valgretten, er et Fremskridt paa Righedens Bane. Der er nemlig i dette Dieblik en Ulighed tilstede i den nu gjældende Valglov, som viser sig deri, at den fattige Mand, medens han kan vinde alle andre Væsposter i Landet, ikke kan opnaae Væsposten som Landsthingsmand; dertil er han ikke god nok, men er det altsaa ikke at stille ham lige med de andre Borgere i Staten, naar han nu ogsaa vil kunne blive Landsthingsmand. Jeg veed godt, at der tabes Noget i Indflydelse og Magt for den almindelige Valgret, men der vindes igjen i Indflydelse paa to Maader, deels derved, at hver Enkelt kan vælges til Landsthingsmand, at hver Vælger tillige er valgbar, og deels derved, at de, der vælges ved de Valg, som komme til at foregaae, have Indflydelse paa alle Rigets Anliggender, medens de i dette Dieblik kun have Indflydelse paa en indskrænket Deel deraf. Nu veed jeg vel, at der siges: Hvad bryder den menige Mand sig om at vinde denne Indflydelse paa alle Rigets Anliggender? Naar han kun kan beskæftige sig med Communalvæsenet, Kirkevæsenet, Skolevæsenet og andet Saadant, som ligger de daglige Syssler nær, er han veltilfreds; han forlanger ikke denne Udvidelse af sin Indflydelse, men dertil svarer jeg: Det er dog Uret, naar vi Andre ikke ville søge at skaffe ham denne Indflydelse og dermed den Løstning af Anden og Udvidelse af Synskrebsen, som det fører med sig at beskæftige sig med Andet end med det Daglige, at beskæftige sig med Rigets vigtigste og væsentligste Anliggender, med den høiere Politif. Det er vel muligt — det vil jeg ikke nægte — at Talen kan gaae saaledes mellem Mand og Mand: „Vi bryde os ikke deraf“, men jeg siger, at det er vor Pligt at sørge for, at enhver god dansk Mand bryder sig deraf. — Det er sagt, at der ingen Nødvendighed er for at foretage denne Forandring, men kan Nogen af os, som har gjenlevet de to sidste Aar,

nægte, at der er en Nødvendighed tilstede? Kan Nogen nægte, at Sammensmeltningen af de to ligeberettigede, ligestillede Forsamlinger, vi have her i Landet, er en Nødvendighed? Hvorledes kan et Folk, som det danske, troe at have Raad, Tid og Kræfter til at have to lovgivende Forsamlinger? (Tscherning: Hvorfor have vi da behøvd dem?) Vi have bestandigt arbejdet paa at faae dem sammensmeltede, og det skulle vi gjøre i dette Dieblik. Jeg paastaar, at det, at den nuværende Tilstand fortsættes, er ødelæggende for den danske Rigsdags Anseelse, Kraft og Betydning. Der findes ikke Kræfter nok heri Landet, som kunne sidde i de lovgivende Forsamlinger hele Aaret igjennem. Man kan sige: Embedsmændene kunne blive hjemme, og de rige Mænd behøve vi ikke. Ja, men vi skulle bringe det dertil, at det er en anseet Post at være Rigsdagsmand, en Post, hvortil enhver Kreds kun vælger Den, til hvem den har meest Tillid. Kredsen skal ikke være nødsaget til, hvad der ogsaa er en Indskrænkning i Valgretten, blot at tage dem, der have Leilighed og Tid til at lade sig vælge; vi skulle søge at komme dertil, at det er de bedste og dygtigste Kræfter i Folket, som sættes ind i Rigsdagen, men jeg paastaar, at det for enhver Mand, der har en alvorlig og stor Virksomhed udenfor Rigsdagen, i Længden vil være umuligt at stille sig til Valg, hvis der skal vedblive at være 2 Forsamlinger. Det er, som sagt, en Indskrænkning i Valgretten, man paa denne Maade tilveiebringer, men den synes jeg, vi skulde undgaae. — Det vilde ogsaa være ødelæggende for Rigsdagens Anseelse i en anden Retning, dersom vi skulde vedblive at beskæftige os med Forsatningskampe, dersom hele den indre Udvikling, Udviklingen af Folkets materielle Kræfter ligesom i de to sidste Aar skulde blive liggende stille. Dertil kan jeg ikke troe, at Nogen, som har sit Fædreland rigtigt hjært, vilde være med. — Der er sagt, at der er praktiske Folk i Sylland, men jeg siger, at de ere upraktiske, saalænge de ville forlæste dette Grundlovsforslag uden at kunne paavise nogen praktisk Veie til paa en hurtigere, bedre og tillige lovlig Maade at komme til noget Andet; deres Mangel paa praktisk Sands ligger i, at de ville forlæste dette Forslag uden at kunne paavise en